

Sygn. akt I NWW 173/21

POSTANOWIENIE

Dnia 17 listopada 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maria Szczepaniec

w sprawie z wniosku pozwanej spółki (powódki wzajemnej) "A." spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w B. o wyłączenie sędziego Sądu Okręgowego w Świdnicy M. D. od orzekania w sprawie I C 1765/20 zawisłej przed Sądem Okręgowym w Świdnicy,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 17 listopada 2022 r.,

pozostawia wniosek bez rozpoznania.

UZASADNIENIE

Pełnomocnik pozwanego pismem z 7 grudnia 2021 r. powołując się na art. 49 k.p.c. zawniósł o wyłączenie od orzekania m.in. w sprawie I C 1765/20 sędziego Sądu Okręgowego w Świdnicy M. D. albowiem w świetle wyroku Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z 19 listopada 2019 r. (C 588/18; C 624/18; C 625/18) oraz uchwały pełnego składu Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r. (BSA 1-4110-1/20) zachodzą wątpliwości, co do bezstronności i niezależności tak wyłonionego sędziego.

W piśmie z 3 października 2022 r. stanowiącym odpowiedź na zarządzenie Sądu Najwyższego z 19 września 2022 r. w przedmiocie sprecyzowania wniosku o wyłączenie sędziego, wnioskodawca wyjaśnił, że wnosi o procedowanie tego pisma w trybie art. 26 § 2 u.SN. Nadto, szczegółowo nakreślił problem prawny dotyczący postępowania I C 1765/20 wskazując, że zasadnym jest skierowanie do TSUE pytania prawnego. Wnioskodawca konkludując wskazał, że sędzia,

który „został nominowany jak w tej sprawie, może nie mieć na tyle swobody, by podjąć się rzetelnej analizy dochodzonego roszczenia”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie, gdyż przytoczona w nim argumentacja nie stanowiła uzasadnienia dla podniesionych twierdzeń o braku niezależności sądu lub niezawisłości sędziego Sądu Okręgowego w Świdnicy M. D.

Odwołując się do orzecznictwa przytoczonego w uzasadnieniu wniosku Sąd Najwyższy wskazuje, że z treści wyroku TSUE z 19 listopada 2019 r. wydanego w połączonych sprawach: C-585/18, C 624/18 i C 625/18, A.K. i in. przeciwko Sądowi Najwyższemu nie wynika, by powołanie sędziego sądu powszechnego na wniosek KRS w składzie, wynikającym z przepisów ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. mogło oznaczać automatycznie, że sędzia taki nie jest niezawisły lub sąd z jego udziałem nie jest niezależny. Wprost przeciwnie, wyrok ten jednoznacznie wskazuje, że powołanie sędziego na wniosek tak ukształtowanej KRS, jest tylko jedną z przesłanek pozwalających na uznanie sędziego za niedostatecznie niezawisłego lub sąd z jego udziałem za pozbawiony przymiotu niezależności. Nie jest to jednak bynajmniej przesłanka wystarczająca (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z: 6 maja 2020 r., I NWW 30/20; 8 maja 2020 r., I NWW 7/20; 20 maja 2020 r., I NWW 15/20; 23 grudnia 2020 r., I NWW 105/20).

W wyroku z 19 listopada 2019 r. TSUE stwierdził m.in., że: „Stopień niezależności KRS od władzy ustawodawczej i wykonawczej przy wykonywaniu zadań powierzonych jej przez ustawodawstwo krajowe jako organowi, któremu na mocy art. 186 Konstytucji RP powierzono misję stania na straży niezależności sądów i niezawisłości sędziów, może mieć znaczenie przy dokonywaniu oceny, czy wyłonieni przez nią sędziowie będą w stanie spełnić wymogi niezawisłości i bezstronności wynikające z art. 47 Karty Praw Podstawowych” (pkt 139). Tym samym, okoliczność ewentualnego braku niezależności KRS nie stanowi samoistnej przesłanki kontestowania niezależności i niezawisłości sędziego powołanego na wniosek KRS. Dopiero bowiem kumulatywne zaistnienie

okoliczności wskazanych w pkt 147- 151 wyroku TSUE oraz dodatkowo brak niezależności KRS, może prowadzić do skutecznego zakwestionowania niezawisłości danego sędziego.

Tymczasem pełnomocnik pozwanej spółki (powódki wzajemnej) nie sformułował żadnych konkretnych zarzutów mających świadczyć o braku niezawisłości sędziego Sądu Okręgowego w Świdnicy M. D. lub braku jego niezależności. Osią argumentacji zgłoszonego wniosku jest kontestowanie procedury konkursowej prowadzonej przez Krajową Radę Sądownictwa, a ukształtowaną przepisami ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o zmianie ustawy o Krajowej Radzie Sądownictwa oraz niektórych innych ustaw (Dz.U. 2018, poz. 3). Kluczowa jest okoliczność, że kwestionowana przez pełnomocnika procedura była przedmiotem kontroli konstytucyjności przeprowadzonej przez jedyny umocowany konstytucyjnie do tego organ, jakim jest Trybunał Konstytucyjny. W efekcie tej kontroli, regulacje te, wyrokiem z 25 marca 2019 r., K 12/18 uznane zostały za zgodne z art. 187 ust. 1 pkt 2 i ust. 4 w związku z art. 2, art. 10 ust. 1 i art. 173 oraz z art. 186 ust. 1 Konstytucji RP. Przy czym należy nadmienić, że zgodnie z treścią art. 190 ust. 1 Konstytucji RP, orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego mają moc powszechnie obowiązującą i są ostateczne. Oznacza to, że wiążą wszystkie podmioty występujące w obrocie prawnym, a więc zarówno strony i uczestników postępowania, jak również organy stosujące prawo.

Odnosząc się do przywołanej przez wnioskodawcę uchwały Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r., BSA I 4110 1/20 wskazać należy, że wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z 20 kwietnia 2020 r., U 2/20, została uznana za niezgodną z art. 179, art. 144 ust. 3 pkt 17, art. 183 ust. 1, art. 45 ust. 1, art. 8 ust. 1, art. 7 i art. 2 Konstytucji RP, art. 2 i art. 4 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej (Dz.U. 2004, nr 90, poz. 864/30 ze zm.) oraz art. 6 ust. 1 EKPCz. Orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego wiąże zaś bezpośrednio zarówno wszystkie składy sędziowskie sądów powszechnych, jak i wszystkie składy sędziowskie Sądu Najwyższego. Wobec czego zaznaczyć należy, że uchwała Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r., BSA I 4110 1/20 utraciła swój walor normatywny ze względu na niezgodność z Konstytucją RP.

[as
a!]

